

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Ledén 2022

JEŽÍŠŮV KŘEST

Jan hlásal lidu, že před Bohem nezůstane žádná špatnost skryta a jedinou možností, jak se s hříchy vypořádat, je hledat smíření s Bohem i s lidmi. Znakem životního obratu se stal právě průchod vodou. Jako zkažený svět kdysi prošel potopou k novému životu, jako egyptští otroci prošli mořem ke svobodě, jako bloudící Izraelci překročili Jordán do zaslíbené domoviny, tak i každý člověk smí projít vodou a vstoupit do nového života, do svobody, do požehnaného domova.

Ježíš touží vstoupit do vod Jordánu, aby se i na něm osobně stalo patrným, že svět podle Boha už začíná. Ne v nějakém čase budoucím, nýbrž nyní. Ne na nějakém vzdáleném místě, nýbrž zde. Jako už tolikrát v historii nový život vystupuje z vody.

Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. (Mt 3,13)

Ježíš přichází docela potichu a nenápadně, nebudí žádnou pozornost. Stojí v zástupu čekajících na křest a ponoří se do vody jako všichni ostatní. Chtěl být s námi na jedné lodi. Vyznal hříchy, které nespáchal. Přijal milost, kterou nepotřeboval. Pokořil se, i když v něm nebylo pýchy. A přitom to nebyla hra, rituální gesto ani zbožná formalita. Byl to vědomý čin, který od samého počátku udává styl a směr cesty, která bude završena křížem, na němž bude odsouzen a obětován za naše hříchy.

K Ježíšovu křtu však málem nedošlo! Jan totiž poznal, kdo k němu přichází, a namítal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ (v.14) Věděl, že přichází někdo, komu není hoden rozvázat řemínek u opánek. Zároveň by rád vyřešil problém, který vystihuje lapidární otázka: Kdo pokřtí Křtitele? Podle všeho Jan pokřtěn nebyl a čekal na někoho vyššího, kdo ho pokřtí a tím jeho činnost schválí a potvrdí. A ten nyní přicházel.

Ale Ježíš mu odpověděl: ***„Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá.“*** (v.15)

Podpořil Janovo svědectví, ale ne tím, že by Jana pokřtil a stal se vůdcem jeho hnutí, ale naopak tím, že se dal pokřtít a přijal na sebe závazek pokřtěných – žít podle Boží vůle. Tato první Ježíšova slova, která v Matoušově evangeliu čteme, jsou slova uklidnění. Zároveň je to ale také jasná výzva - nejenom pro Jana, ale i pro všechny křesťany. Ježíš povolává spolupracovníky, Jan je přímo modelovým příkladem. Ježíš potřebuje jeho pomoc, aby se spása postoupila dále. Stejně potřebuje Kristus naší pomoc. Připust' to, odlož své obavy, námitky, pochybnosti. Připust', že i ty zmůžeš udělat něco pro obnovu světa, pro Boží království. A to je nesmírně aktuální výzva pro všechny křesťany na všech místech.

Ježíš po křtu vystoupil z vody a uslyšel hlas z nebe: ***„Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“*** (v.17)

Otevřené nebe a Boží hlas byl tehdejší literární prostředek, díky němuž se čtenáři dozvěděli, co by jinak nepochopili. Nebe se otvíralo, když se nějaká událost stala Božím znamením a zjevením. Vždyť koho by napadlo, že když se ten, kdo má nárok být první mezi prvními, zapře, poníží a ustoupí, začne se naplňovat naše spása. Napadlo by vás, že takhle začíná evangelium? Ten největší zázrak, který se stal, je Bůh, který se vzdal svých práv a moci a stal se jedním z nás.

Tato slova patří i nám, spojeným křtem s Kristem: Toto je moje milovaná dcera, toto je můj milovaný syn. Jsme milováni, jsme zahrnuti do přízně Boží. Bůh nás má rád - tato slova doprovázejí každý křest a doprovázela i ten náš.

www.pastorace.cz, redakčně upraveno

ABY VŠICHNI BYLI JEDNO

„Týden modliteb za jednotu křesťanů“ je mezinárodní katolická, ekumenicky orientovaná aktivita, která se koná každoročně v období od 18. ledna do 25. ledna. Navazuje na "Alianční týden modliteb", pořádaný dalšími křesťanskými církvemi, který probíhá počátkem ledna.

„Dnes máme lidi, kteří vyhlásují válku kvůli neužitečným maličkostem, a v přemíře své nevědomosti a arogance hledí zatáhnout do zla co nejvíce jiných. A do toho všeho se přimíchá víra, a oni pak vlácejí svými soukromými spory posvátné jméno Boží. Nakonec se proto lidé začnou nenávidět, a není nic bolestnějšího.“ (sv. Řehoř z Nyssy)

Kdybychom nevěděli, že jde o výrok svatého Řehoře, který žil ve čtvrtém století po Kristu, mohli bychom ho klidně přisoudit nějakému současníkovi, zarmoucenému malicherností některých sporů v naší církvi deset let po převratu.

Je ovšem vůbec možné žít v církvi bez konfliktů, dokud jsou v ní lidé? Dnes se biblisté víceméně shodují na tom, že i opěvovaná a neustále za vzor dávaná jednomyslnost prvních křesťanů byla spíše vytouženým ideálem pisatele Skutků, jenž chtěl čtenáře povzbudit, aby o tento ideál usilovali. O sporech v prvotní církvi nakonec svědčí i tatáž kniha Skutků, nemluvě o listech apoštola Pavla. Nakonec Petr a Pavel byli oba mužové Boží, jistě se měli rádi, a přece se dostali do konfliktu. Správně upozorňuje i bratr Efraim, že první křesťané byli jedno srdce, ne jedna hlava!

Někdy je totiž právě ve jménu lásky potřeba vyvolat konflikt, případně aktivně se zúčastnit nějakého sporu. O tom svědčí bezpočet příkladů z dějin, ze života světců i ze života samého Ježíše. Ideál jednoty v lásce se nemůže stát hasící pěnou, kterou budeme rozprašovat při sebemenší jiskřičce neshody v názorech. Ani cukrovou vatou, jíž zacpeme ústa každému, kdo by měl odvahu mít a vyslovit jiný názor. Chtít každou výměnu názorů a každý spor rychle zdusit řeči o lásce a jednotě může být dokonce velmi nebezpečné: konflikt se tím potlačí, přetře na bílo, ale neřeší.

Rovněž je však pravda, že má-li být naše výměna názorů konstruktivní, je třeba naučit se rozlišovat podstatné od malicherností, svůj pohled na pravdu

od Pravdy samé, svoje zvyklosti od "takhle se to má správně dělat!" A hlavně se naučit milosrdenství vůči jinak smýšlejícím, protože v Božím jménu nelze nenávidět.

Z knihy Kateřiny Lachmanové: O milosrdenství

Papež František a ruský patriarcha Kirill v objetí. Na tento okamžik čekal svět tisíc let

Foto: Reuters

Závažná slova k tématu

Druhý Vatikánský koncil rozhodně doporučil modlitbu za jednotu křesťanů, jako duši celého ekumenického hnutí. Protože smíření křesťanů „přesahuje lidské síly a dary“, modlitba dává výraz a naději, která nezklame a důvěru v Pána, který činí novou každou věc. Avšak modlitbu musí doprovázet očištění mysli, citů a paměti. Tak se stane výrazem onoho „vnitřního obrácení“, bez něhož není pravý ekumenismus možný. Koneckonců, jednotu je dar Boha, dar, o který je nutno naléhavě a neúnavně prosit v pokoře a pravdě. (*papež Jan Pavel II.*)

Jde o to, abychom pracovali s pohledem upřeným ke skutečnému usmíření pod vedením Ducha svatého, s důvěrou v účinnost modlitby, kterou Ježíš vyslovil v den před svým umučením: „Otče, aby všichni byli jedno, jako my

jsme jedno.“ Čím více se přimkneme k Ježíši, tím více budeme schopni být blízko jeden druhému. *(papež Jan Pavel II.)*

Řekněme to bez příkras a možná i s rizikem, že budeme špatně pochopeni: Pravým křesťanem není náš „stranický kolega“ z téže konfese, ale ten, kdo se díky tomu, že je křesťanem, stal vskutku lidským. *(papež Benedikt XVI.)*

„Jsme poutníci na společné pouti“, pokračoval papež, „a musíme se odnaučit vzájemné podezřivosti a nedůvěře.“ *(papež František)*

Krev našich křesťanských bratrů je svědectvím, které k nám volá. Nezáleží na tom, zda jsou to katolíci, pravoslavní, koptové, nebo luteráni. Jsou to křesťané a jsou též krve! Jejich krev svědčí o Kristu. Pamatuji na tyto bratry, kteří zemřeli kvůli jediné skutečnosti – svému vyznání Krista. A prosím, abychom se navzájem povzbuzovali v ekumenismu. Mučedníci patří všem křesťanům.“ *(papež František)*

SVĚTEC MĚSÍCE

Hilarius z Poitiers (asi 310–367)

Svatý Hilarius z Poitiers (v současnosti západo-francouzské město) je jedním z velkých biskupů 4. století.

Starobylé prameny říkají, že se narodil v dobře situované rodině, která mu umožnila solidní vzdělání. Nezdá se ale, že by vyrůstal v křesťanském prostředí. On sám vypráví o cestě hledání pravdy, která jej postupně přivedla k poznání Boha.

Pokřtěn byl kolem roku 345 a v letech 353 nebo 354 byl díky všeobecné oblibě ve svém rodném městě zvolen biskupem.

Záhy se dostal do konfliktu s ariány, kteří pokládali Ježíše za pouhého, byt výjimečného člověka. Vyvrácení této hereze věnoval celý svůj život. Kvůli tomu byl na žádost ariánských biskupů poslán císařem do vyhnanství ve Frýgii v dnešním Turecku. Po svém návratu z vyhnanství usiloval,

aby v celé Galii zvítězilo učení Prvního nicejského koncilu, který ariánství odsoudil.

Vždy ale usiloval o smíření, pochopení těch, kterým se nedostávalo plného porozumění Božího zjevení, a pomáhal jim dojít k víře v pravé božství Ježíše Krista. Právě toto byl jeho velký dar: Spojovat pevnost ve víře a mírnost v mezilidských vztazích.

Mezi jeho největší spisy patří latinsky psaný traktát „De Trinitate“, který je nejvýznamnějším pojednáním starověké církve o Svaté Trojici, pojednaným jako dialogem s Bohem.

V roce 1851 mu udělil papež Pius IX. titul učitele církve. Jeho hrob se nachází v kryptě kostela Saint-Hilaire-le Grand v Poitiers. Část z jeho ostatku byla za Karla IV. dovezena i do chrámu sv. Víta v Praze.

Teologie

Hilarius nachází východisko svého teologického myšlení v křestní víře: *„Všechno, co se událo v Kristu, nám dává pochopit, že po ponoření do vody na nás z výše sestupuje Duch svatý a že se stáváme Božími dětmi, protože si nás hlas Otce osvojil. Bůh neumí být nic jiného než láska, neumí být nic jiného než Otec. A kdo miluje, nezávidí, a kdo je Otcem, je jím v úplnosti. Toto jméno nepřipouští kompromisy, jakoby snad Bůh byl otcem v určitých aspektech, a v ostatních nikoli.“*

Otec a Syn mají tutéž přirozenost, Syn je plně Bohem bez jakéhokoliv nedostatku nebo umenšení: *„Ten, kdo přichází od dokonalého, je dokonalý, protože ten, kdo má všechno, tomu byl všechno dáno.“* Pouze v Kristu, Synu Božím a Synu člověka, nachází lidstvo spásu. Přijetím lidské přirozenosti se spojil s každým člověkem: *„Stal se tělem nás všech, přijal přirozenost každého člověka a stal se skrze ni pravým vinným kmenem, má v sobě kořen každé ratolesti. Skrze vztah k jeho tělu je přístup ke Kristu otevřen všem, pod podmínkou, že svléknou starého člověka a přibijí jej na kříž, opustí dřívější skutky a obrátí se, aby s ním byli pohřbeni v jeho křtu v ústrety životu.“*

Věrnost Bohu chápe Hilarius jako dar Jeho milosti. Proto v závěru svého pojednání o Trojici pronáší svou prosbu, která je zároveň krásnou modlitbou:

„Učiň, Pane abych zůstal vždycky věrný tomu, co jsem vyznal v symbolu svého znovuzrození, když jsem byl pokřtěn v Otci, v Synu a v Duchu svatém. Abych se klaněl tobě, náš Otče, a zároveň s tebou tvému Synu, abych si zasloužil tvého Ducha svatého, který od tebe vychází skrze tvého Jednorozeného.“

Benedikt XVI., Vatikán, 10.10.2007

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblické texty (téma jednoty)

A já jsem jim dal slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno. Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonáni v jedno a aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě. (*J 17,22–23*)

Dávám vám nové přikázání: Milujte jedni druhé. Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým. (*J 13,34–35*)

Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; ať jsou jedno my jsme jedno. (*J 17,11*)

Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení.“ (*Fp 2,1–2*)

Bible je poklad, který se nám zdarma nabízí

Písmo obsahuje nepředstavitelně vzácný poklad, cennější než všechno zlato a stříbro světa (Žalm 19:10–11; 119:72). Naším vzorem při otvírání tohoto pokladu nám bude Panna Marie. Lukáš ve svém vyprávění o zvěstování používá dvě slůvka, jimiž přibližuje, jakým způsobem Maria naslouchala slovu od Boha. Nejprve čteme, že „zvažovala“, co jí pastýři pověděli (2:19). Podle znalců řečtiny toto slovo původně znamenalo „dávát něco do kontextu,

porovnávat, promýšlet". Přesně to děláme, když se zarazíme u některého biblického verše a ptáme se: „Co tenhle výrok znamená? Jaký má vztah k jiným pravdám Písma? Jak zapadá do celkového poselství Bible?"

Jak je psáno: „Tvé slovo s sebou světlo přináší" (Žalm 119:130). V hebrejštině se tu doslova říká, že „příchod", anebo „otevírání" (rozvíjení či rozkládání) Božího slova přináší světlo. Tato metafora je dnes možná ještě výmluvnější než v dobách, kdy žalm vznikl. Mnoho zboží, jako jsou bundy nebo svetry, nám přijde z obchodu napěchované v drobném balíčku, ale jakmile ho otevřeme, vytáhneme z něj kus oblečení mnohem větší, než bylo samo balení. A přesně to platí pro Bibli, jen ještě nekonečně víc. Při rozjímání objevíme i v na první pohled jednoduché větě nové netušené rozměry, významy a poučení - poklady, které bychom při zběžném čtení snadno přehlédli.

Maria nejen „zvažovala", co slyšela, ale také to „uchovávala ve svém srdci" (2:19). To znamená, že se nepokoušela Boží slovo pochopit jen rozumem. Nechala se jím vnitřně prostoupit, plně se s ním identifikovala. Takové uchovávaní v srdci není ani tak nějaká duchovní technika, jako spíše životní postoj.

Na jiném místě v Bibli čteme: „V srdci si ukládám tvé výroky" (Žalmy 119:12). To, že si nějaké poselství uložím do srdce, neznamená, že ho jen nějakým způsobem interpretuji, ale že chci, aby mě opravdu hluboce zasáhlo. Znamená to v určitém smyslu být sám sobě kazatelem - připomínat si, jak vzácné, drahocenné, podivuhodné a mocné dané slovo je. Znamená to ptát se sám sebe: „Jak by můj život vypadal, kdybych tomu *skutečně* věřil z hloubi svého srdce? Jak by to proměnilo mé myšlení, prožívání a jednání? Jaký vliv by to mělo na mé vztahy? Jak by vypadaly mé modlitby, mé city a můj postoj vůči Bohu?"

Pokud s Božím slovem nebudeme nakládat oběma zmíněnými způsoby - tedy zvažovat a uchovávat je ve svém srdci - pak těžko doopravdy zaslechneme jeho poselství. Uslyšíme ho jen ušima, ale ne svým srdcem a duší. Nezasáhne nás, neutěší, neusvědčí - a nepromění.

Z kniky T. Kellera: Tajemství vánoc

LITURGICKÉ OKÉNKO

Tříkrálové atributy

„Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.“ (Mt 2,10-11)

Při slavnosti Zjevení Páně, lidově zvané „svátek Tří králů“ si církev připomíná tři důležité události z Kristova života, trojí zjevení; především je to zjevení novorozeného Ježíše mudrcům od východu, kteří jsou prvními pohany (tedy ne-židy), kteří se Kristu klaněli. Dále je to zjevení Ježíšova vztahu k Bohu-Otci při křtu v Jordáně (tuto událost si připomínáme v den svátku Křtu Páně) a první Ježíšův zázrak – proměnění vody ve víno na svatbě v galilejské Káně.

Kde se však vzali Tři králové? Přesně řečeno, nejednalo se o krále; tato myšlenka pochází z rané středověké tradice. Byli to „mudrcové“, tedy snad mágové či astrologové, nejspíše chaldejského či perského původu. O jejich jménech nevíme nic – Kašpar, Melichar a Baltazar jsou sice jména orientálního původu, ale známe je pouze z legend. I počet těchto mudrců není přesně znám; číslo tři se odvozuje od počtu darů – tedy zlata, kadidla a myrhy. Tyto dary mají svou symboliku.

Zlato – královský kov, tehdy nejceněnější zboží, vyjadřovalo úctu k novorozenému Králi všech králů. Zlato jako trvanlivý kov také symbolizuje stálost a neporušitelnost.

Kadidlo – vonná pryskyřice, odedávna až dosud používaná při bohoslužbách a obřadech, byla vyznáním víry v Ježíšovo božství. Kadidlo je ve Starém i Novém zákoně symbolem modliteb stoupajících k Bohu.

Myrha – vonná mast s konzervačními účinky, používaná mj. při balzamování mrtvých těl, předjímala Kristovo utrpení a smrt na kříži.

Při mši z této slavnosti proto kněz posvěť vodu, kadidlo a křidu. Voda se pak používá při obřadu kropení lidu, který navazuje na starobylé liturgické texty, připomínající, že když Kristus sestoupil do Jordánu, „prameny vod byly posvěceny“. Tento obřad nahrazuje úkon kajícího křtu a připomíná každému jeho křest. V Bibli bývá voda symbolem uzdravení a očištění.

Okouřování kadidlem zdůrazňuje posvátnost – okouřuje se především eucharistie, evangeliář (Boží slovo) a oltář.

Posvěcenou křidou podle tradice označují věřící dveře svých domů a bytů písmeny **K + M + B + letopočet**. Tato písmena jsou chápána též jako přání a prosba: Kristus ať žehná tomuto příbytku (**K**ristus **M**ansionem **B**enedicat).

Někdy kněz či jáhen byt vykrápí a vykuřuje kadidlem, což rovněž vyjadřuje prosbu o požehnání pro všechny, kdo v onom bytě přebývají.

Žehnání zlatých předmětů – upomínka na jeden z darů – vyprošuje těm, kdo tyto předměty budou nosit či užívat, Boží ochranu a pomoc.

<http://m.liturgie.cz>

KNIŽNÍ TIP

Timothy Keller: Tajemství vánoc

Biblion 2021

Řeknete si – jaký to má smysl představovat knihu o vánocích po vánocích. Myslíme si, že má. Její lhůta trvanlivosti totiž nevyprší s uplynutím vánočních svátků. Stejně jako nevyprchá jejich poselství s posledním dnem liturgické doby vánoční. Věříme, že nás všechny může oslovit právě v takových chvílích, kdy možná pochybujeme, jestli Vánoce ještě mají nějaký obsah a jestli je vůbec co slavit – jestli vůbec ještě nějaké vánoční tajemství existuje. Příběh o Ježíšově narození zná přeci každý z paměti. Autor této knihy nám ale to staré známé vyprávění předkládá úplně nově. To, o čem jsme už tolikrát slyšeli, staví do překvapivého světla a to, co bylo zapomenuté, pro nás znovu objevuje. Ať už jsme tedy vánoční zvěst slyšeli tisíckrát v kostele nebo ji známe jen zprostředkovaně skrze ohrané koledy, nabízí se nám tu možnost nově zaslechnout nečekaně dobrou zprávu: Bůh se rozhodl proměnit svět svou blízkostí a nikoho nenechává stranou.

Ukázka z knihy

Všimněme si tu velmi důležité nuance. Dobrá rada je návodem, co máme udělat. Dobrá zpráva je ale svědectvím, že se něco dobrého stalo. Rady nás vybízejí k naší vlastní akci. Zprávy nás ale informují o již dokonané akci a vybízejí nás k reakci na ni. Rada říká: „Jednej.“ Zpráva říká: „Někdo jiný jednal.“ Kdyby se například k vašemu městu blížila nepřátelská armáda, potřebovali byste vojenské poradce a jejich radu. Někdo vám musí říct: tady vykopejte zákopy, tady postavte odstřelovače a tady připravte tanky.

Co kdyby ale postup invazní armády zastavil mocný panovník a porazil ji? V takovém případě už nepotřebujete vojenské poradce. Potřebujete zpravodaje, posly. Řecký výraz pro posla je angelos – anděl. Poslové neříkají: „Musíte udělat to a to.“ Říkají spíš: „Neseme vám radostnou novinu. Už nemusíte prchat! Už nemusíte budovat opevnění. Už se nemusíte snažit sami zachránit. Král vás zachránil.“ Něco se stalo, a všechno je najednou jinak.

Vánoční biblické pasáže zaznamenávají, co se odehrálo v dějinách. Nejsou jako Ezopovy bajky s vybroušenou morální pointou. Spousta lidí má za to, že evangelia jsou jen další z řady poučných příběhů, to je ale hluboký omyl. Z příběhu o narození Ježíše žádné morální ponaučení neplyne. Betlémský pastýř, Ježíšovi rodiče ani mudrci z Východu nám nemají posloužit za vzor, jak správně žít. Evangelijní vyprávění nás nepoučují, co máme udělat – informují nás, co udělal Bůh. Zrození Božího Syna do našeho světa je evangelium, dobrá zpráva. Je to oznámení: Sami se nezachráníte. Sám Bůh vás přišel zachránit.

www.biblion.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1. 1. (sobota)	slavnost Matky Boží, Panny Marie
2 1. (neděle)	slavnost Zjevení Páně
9. 1. (neděle)	svátek Křtu Páně (konec doby vánoční)
13.1. (čtvrtek)	svatého Hilaria, biskupa a učitele církve
17. 1. (pondělí)	památka svatého Antonína, opata
18. 1. (úterý)	památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20.1. (čtvrtek)	svatého Šebestiána, mučedníka
21. 1. (pátek)	památka svaté Anežky, panny a mučednice
24.1. (pondělí)	památka svatého Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. 1. (úterý)	svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26. 1. (středa)	památka svatých Timoteje a Tita, biskupů
28. 1. (pátek)	památka svatého Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.1. (pondělí)	památka svatého Jana Boska, kněze

APOŠTOLÁT MODLITBY

LEDEN 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za skutečné lidské bratrství

Modleme se za všechny, kdo jsou diskriminováni a pronásledováni kvůli náboženství; ať ve společnosti, v níž žijí, jsou uznána jejich práva a důstojnost, pramenící ze skutečného lidského bratrství.

Národní úmysl: Za lidi sevřené strachem

Modleme se za všechny, kteří se obávají nového roku, aby zakusili pokoj od Pána.

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

Od 18. ledna – památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů do 25. ledna – svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola se koná tradiční Týden modliteb za jednotu křesťanů. V sobotu **22. ledna** se bude konat v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi ekumenická bohoslužba od **18.00 hodin**.

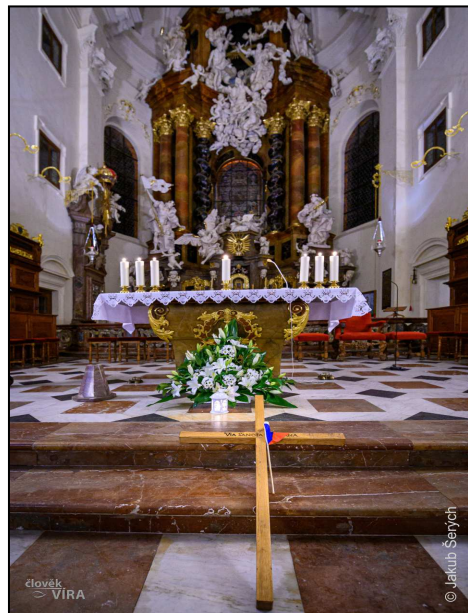
Následuje přátelské setkání ve farním centru. Všichni jste upřímně zváni!

ROZPIS ŽIVÉHO RŮŽENCE

leden - červen 2022

	leden	únor	březen	duben	květen	červen
Vopatová	1. radostný	2. radostný	3. radostný	4. radostný	5. radostný	1. světla
Mikulovská	2. radostný	3. radostný	4. radostný	5. radostný	1. světla	2. světla
Ryšínová	3. radostný	4. radostný	5. radostný	1. světla	2. světla	3. světla
Váňová	4. radostný	5. radostný	1. světla	2. světla	3. světla	4. světla
Lomová	5. radostný	1. světla	2. světla	3. světla	4. světla	5. světla
Gurtlerová	1. světla	2. světla	3. světla	4. světla	5. světla	1. bolestný
Lukášková	2. světla	3. světla	4. světla	5. světla	1. bolestný	2. bolestný
Nohynkovi	3. světla	4. světla	5. světla	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný
Špinarová	4. světla	5. světla	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný
Dubnová	5. světla	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný
Bajerovi	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný
Vopatovi	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný	2. slavný
Gryzová	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný	2. slavný	3. slavný
Kůla	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný	2. slavný	3. slavný	4. slavný
Arnsteinová	5. bolestný	1. slavný	2. slavný	3. slavný	4. slavný	5. slavný
Houštecká	1. slavný	2. slavný	3. slavný	4. slavný	5. slavný	1. radostný
P. Mariusz	2. slavný	3. slavný	4. slavný	5. slavný	1. radostný	2. radostný
Bahník	3. slavný	4. slavný	5. slavný	1. radostný	2. radostný	3. radostný
Kopecká	4. slavný	5. slavný	1. radostný	2. radostný	3. radostný	4. radostný
Tintěrovi	5. slavný	1. radostný	2. radostný	3. radostný	4. radostný	5. radostný

Pouť Via Sancta Mariana a Novoroční bohoslužba ve fotografii

UPŘÍMNÉ PODĚKOVÁNÍ

Velice a upřímně děkuji Vám všem, kdo jste jakým-koli způsobem přispěli v právě uplynulém roce A.D. 2021 k úspěšnému farnímu životu v naší staroboleslavské farnosti.

Pán Bůh zaplať!

Libor Bulín, farář

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.